

Αναγκαστική Στείρωση και Ευθανασία Πρόβα για το Ολοκαύτωμα

Οι άνθρωποι με αναπηρίες έγιναν τα πρώτα θύματα της προσπάθειας των Ναζί να δημιουργήσουν μια "άρια φυλή" με την τακτική "σκούπα", μέσω μαζικών δολοφονιών. Στις 14 Ιουλίου 1933, η κυβέρνηση δημοσίευσε τον Νόμο για την Πρόληψη των Παιδιών με Γενετικές Αρρώστιες. Ο νόμος απαιτούσε την αναγκαστική στείρωση ανθρώπων με αναπηρίες - μελαγχολία, καθυστέρηση, εγκεφαλική παράλυση, μυϊκή δυστροφία, καρκίνο, μειωμένη ευκινησία, κώφωση, τύφλωση - ακόμα και των "αργόστροφων μαθητών". Πάνω από 400.000 άτομα στείρώθηκαν με τη βία, σύμφωνα με αυτό το πρόγραμμα, με την χειρουργική αφαίρεση των γεννητικών τους οργάνων (μερικές φορές χωρίς αναισθητικό) ή με ακτινοβολία της βουβωνικής χώρας (που συχνά προκαλούσε σοβαρά εγκαύματα). Το Σεπτέμβριο του 1939, ο Χίτλερ υπέγραψε μια μυστική διαταγή, που έδινε εξουσιοδότηση σε γιατρούς, να επιβάλουν ευθανασία σε ασθενείς με αυτές τις αναπηρίες. Ο πρώτος Ναζιστικός θάλαμος αερίων χτίστηκε στο Brandenburg το χειμώνα του 1939, όπου οι διανοητικά ασθενείς θανατώθηκαν τον Ιανουάριο του 1940, για να αποδείξουν την αποτελεσματικότητα του αερίου. Επίσης, έκαναν σχέδια να μεταμφιέσουν τους θαλάμους αερίου σε ντους. Αυτές έγιναν οι μέθοδοι για την εφαρμογή του Ολοκαυτώματος, την εξολόθρευση των Εβραίων της Ευρώπης.

Από την αρχή και συνεχίζοντας μέχρι το τέλος του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, γιατροί στο Κρατικό Νοσοκομείο Gugging, στείρωναν και σκότωναν αλύπητα ανάπηρους ασθενείς σύμφωνα με αυτά τα προγράμματα. Σε αυτή την ταχυδρομική κάρτα προς το νοσοκομείο Gugging, με ημερομηνία 30 Δεκεμβρίου 1938, μία μητέρα ρωτούσε για την μοίρα του παιδιού της. Η κάρτα προορίστηκε στο μέρος του νοσοκομείου με τους παράφρονες ασθενείς. Το χειρόγραφο "K" δηλώνει "Kind[er]" (παιδιά).